

Suntažnieks

SUNTAŽU PAGASTA LAIKRAKSTS

Nr. 8 (209)

Otrdiena, 2011. gada 30. augusts

Darbs pagaidīs,
kamēr tu parādīsi bērnam varavīksni,
bet varavīksne negaidīs,
kamēr tu padarīsi savu darbu.

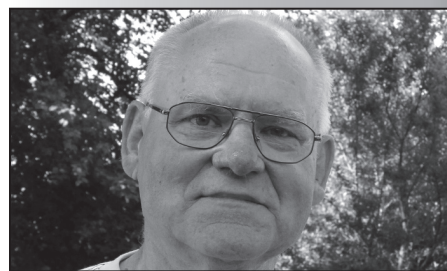
/Patrīcija Klaforda/

ŠAJĀ NUMURĀ:

- Tiekamies 1. septembrī!
- Cilvēki pārstāj domāt, ja pārstāj lasīt.
- Vasara aiziet atskatīdamās.

- Tādi bija laiki, un tā bija jādzīvo. Ivara Celmiņa atmiņu stāsts.

- Jaunais mācību gads mākslas studijā.

PĒC ASTERĒM SEPTEMBRIS SMARŽO

Tiekamies 1. septembrī

- Suntažu vidusskolā 9⁰⁰
- Suntažu sanatorijas internātpamatskolā 10⁰⁰
- Suntažu mākslas studijā līdz 13⁰⁰

VEIKSMĪGU JAUNO MĀCĪBU GADU!

SUNTAŽOS JAUNS AUTOBUSS SKOLĒNU PĀRVADĀŠANAI

Ir prieks par to, ka, jauno mācību gadu uzsākot, skolēni, kuriem no mājām līdz skolai ik dienu jāmēro vairāki kilometri, nu varēs izmantot ērtu, jaunu transportlīdzekli.

Sociālā drošības tīkla projekta ietvaros Ogres novada pašvaldība skolēnu pārvadāšanai šovasar saņēmusi 5 autobusus. Tie tika piešķirti Suntažu, Madlienas, Meņģeles, Taurupes un Ņeipenes pagastam.

Kopējā summa skolēnu autobusu iegādei ir Ls 194 444, novada pašvaldība līdzfinansē 10% jeb Ls 19 444.

CILVĒKI PĀRSTĀJ DOMĀT, JA PĀRTRAUČ LASĪT

Lasošs bērns ir katra vecāka, skolotāja sapnis. Taču realitāte ir tāda, ka lasošu bērnu Latvijā kļūst arvien mazāk. Tāpēc šajā vasarā laikrakstos „Ogres Vēstis”, „Izglītība un Kultūra”, „Latvijas Avīze”, žurnālos „Skolotājs”, „Mājas Viesis”, „Ieva” varēja lasīt par tēmu „Lasīšana”.

Vai mīlestību uz lasīšanu bērns iesūc kopā ar mātes pienu? Kāpēc viens bērns ģimenē „rij” grāmatas kā traks, bet otrs ar piespiešanas izlasi tikai vienu stāstu gadā? Šie jautājumi uztrauc mūs visus. Vai bērnam, kas nelasa, būs sliktāka un nelaimīgāka dzīve? Tikai tādā gadījumā, ja viņš pats apzināsies, ka viņam kaut kā trūkst.

Bērnu žūrija (jau 12.gadu Latvijas Nacionālā bibliotēka sadarbībā ar Latvijas Bibliotekāru biedrību un Valsts Kultūrkapitāla fondu valstī īsteno lasīšanas veicināšanas programmu, Suntažu vidusskolas bibliotēka tajā piedalās 6. gadu) rada labvēlīgu vidi lasīšanai, jo nereti bērni grāmatu lasīšanā iesaistās kompānijas pēc. Viņiem šķiet interesanti piedalīties sarunās par izlasīto. Un lasošajā vidē bērna vērtību nenosaka tikai tas, ka viņš labi mācās, ka viņam ir panākumi sportā, bet arī tas, ka viņš lasa.

Bērnā līdz skolas vecumam jau vajadzētu būt iedēfītai mīlestībai uz lasīšanu. Lasot mēs ne tikai dalāmies emocijās, bet veidojam arī savas

morālās un intelektuālās mērauklas. Lasot kopā ar bērnu, mums ir iespēja ar viņu apspriest tēmas, parkurām ikdienā mēs nerunājam. Lasot grāmatu, rodas jautājumi – kāpēc tas tā ir? Vai tas ir pareizi? Starp vecākiem un bērniem rodas īpaša emocionālā saikne, kuru ikdienā noguruma un aizņemības dēļ nemaz nav tik viegli iegūt. Grāmata dod iespēju pateikt vārdos ko tādu, par ko parasti nerunājam.

Bērnu žūrija var iesaistīties ikviens bērns, jauniešs no 1. līdz 12. klasei. Šogad jaunums ir tas, ka arī vidusskolas jaunieši var iesaistīties lasīšanas maratonā un vērtēt jaunās grāmatas. 115 skolēni pavasarī pieteicās piedalīties Bērnu žūrijā. Ar 1. klases skolēniem un viņu vecākiem tika noslēgts līgums.

Gribu pateikties čaklākajiem lasītājiem, kuri jau vasarā ir izlasījuši vai lasa vēl pēdējo piekto grāmatu:

1. klasē - Amanda Vendele, Betija Eiduka, Linda Abingere, Adriana Krūze; 2. klase - Amanda Juškāne, Alise Ceimere, Iluta Ozoliņa, Māris Abingers; 3. klase - Lauma Līberga, Ramona Vendele, Ance Elksne, Pēteris Līcis, Tīna Ancāne, Daniels Krūze; 4. klase - Elīna Ozola, Una Juškāne, Toms Eiduks, Roberts Eiduks, Dana Leibome, Helēna Gintere, Elgars Ozols; 5. klase - Viktorija Stukļa, Matīss Mencis, Rens Raijens Kreitūzis, Kārlis Līcis, Margarita Moro-

zova, Jānis Liepa, Amanda Leibome; 6. klase - Līga Linde, Velta Liepa, Laura Ozola; 7. klase - Madara Ņikitova, Laura Līberga, Kristiāns Ābeltiņš, Ilze Glaudiņa; 8. klase - Beāte Grīva; 9. klase - Annija Ābeltiņa, Linards Liepa; 10. klase - Baiba Stukļa; 11. klase - Silva Ābeltiņa.

Paldies arī skolēniem, kuri jau pavasarī izlasīja vairākas grāmatas, bet dzīvo tālu no skolas un tāpēc nevarēja vasarā pabeigt izlasīt visas: Edgaram Lācim, Kristeram Sūnam, Ričam Meļņikovam, Valdim Andžānam 2. klasē; Artim Farinam 3. klasē; Dītai Gravai, Dinijai Aviženai, Annijai Rogulei, Gabrielai Polencai, Artim Vīgulim 4. klasē; Keitijai Sūnai 5. klasē; Liānai Sīlei 6. klasē.

Paldies vecākiem, kuri atbalsta, palīdz bērniem izlasīt grāmatas.

Šī gada bērnu žūrijas autora Šona Tana grāmatā „Aizpilsētas stāsti” ir brīnišķīga pasaka „Neviena cita zeme” - kāda ģimene aizbrauc uz citu zemi, un tur nav nekā no tā, ko viņi gaidījuši. Un tad kādu reizi bērni ielūst bēniņos un pēkšņi ierauga istabu, ko līdz šim nekad nav redzējuši. Tajā istabā zied puķes, čalo putni - tā ir pavisam cita pasaule.

Šāda pavisam cita pasaule paveras arī tiem bērniem, kas lasa.

Suntažu vidusskolas bibliotekāre Valda

VASARA AIZIET ATSKATĪDAMĀS

„Sauja” amatiereteātru festivālā „Sava ceļa gājējs”

30. jūlijā Suntažos notika ikgadējais amatiereteātru festivāls „Sava ceļa gājējs,” kas nu jau septīto reizi pulcēja tuvākus un tālākus aktiermākslas draugus.

Festivālu atklāja Suntažu amatiereteātris „Sauja” ar Alda Linē „Teiksmu par dzintara gliemežvāku” (rež. Skaidrīte Logina).

Rūjienas amatiereteātris jaunajā estrādē rādīja Gustava Kadelberga komēdiju „Melnais traips” (rež. Aida Vasiljeva).

Zosēnu amatiereteātris „Intermēdija” skatītāju vērtējumam piedāvāja Edvarda Vulfa „Lini murdā” (rež. Dace Narvila). Praulienas amatiereteātra aktieri aizrautīgi izspēlēja Intas Andersones komēdiju „Mīlestība iet caur vēderu” (rež. Vija Miška). Suntažnieki atrada ceļu uz skatītāju sirdīm ar Ilonas Bākules dzejas kompozīciju „Ceļā” (rež. Skaidrīte Logina).

Krimūnu jauniešu studija „Efīde” ar Paula Putniņa „Naktsargs un veļas mazgātāja” (rež. Anīta Riekstiņa) sniedza skatītājiem dziļu teātra mākslas baudījumu. Praulienas amatiereteātris priecēja ar intermēdiju „Brīnišķīgs stimulators” un Birzgales amatiereteātris ar Māras Hornas „Ļaujies un viss” (rež. Māriņa Skābarniece).

Pēc kopīgās vakariņošanas pie gardās zupas katla (paldies pavāritei Ingridai Gisičai) kolektīvi pulcējās estrādē, kur

VASARA AIZIET ATSKATĪDAMĀS

tika rādīti sagatavotie mājas darbi – kolektīvu vizītkartes un sumināti dienas aktrises un aktieri – skafītāju simpātiju guvēji.

Paldies visiem, kuri palīdzēja šiem svētkiem būt. Paldies kultūras nama Dzidrai, Aigai, Selgai un režisorei Skaidrītei. Paldies par finansiālu atbalstu Suntažu pagasta pārvaldei un Ogres novada domes kultūras darba koordinatorei Anitai Ausjukai.

4. augustā Suntažu dāru kopēji devās ekskursijā uz Valmieras novadu.

Pirmais apskates objekts Sietiņezis ir lielākais balto smilšakmeņu atsegums Latvijā, valsts nozīmes aizsargājams ģeoloģisks dabas piemineklis. Trāpīgus vārdus izvēlējušies LU studenti, 1927. gadā šai vietā uzliekot Piemiņas akmeni ar uzrakstu „Skaties uz skaisto Latviju un priecājies par to!”

Kocēnu pagasta centrs piesaista uzmanību gan ar vēsturisko arhitektūru, gan vides sakoptību. Darbīgs pagasts – ap 3000 iedzīvotāju, ap 100 uzņēmumu.

Zemnieku saimniecībā „Mazdzērvītes” Jānis un Aisma Ločmeļi sāka saimniekot 1989. gadā, kad pirmdzimtajam Jānim bija vien pāris gadiņu. Tagad te ir iekopta saimniecība – pašu spēkiem, bez daiļdārznieku projektiem izveidota ļoti skaista, estētiski baudāma vide, tiek apstrādāti 250 hektāri zemes, audzēti 200 liellopi; ir 80 slaucamas govīs. Bez Jāņa un Aismas Ločmeļiem saimniecībā strādā divi cilvēki. Vasarā, kad ir karstākais darba laiks, palīgos, protams, nāk arī visi trīs dēli – Jānis, Roberts un Rūdolfs.

2006. gadā te viesojās Zemkopības ministrs, lai sveiktu saimnieku Jāni Ločmeli ar augstākā piena izslaukuma rādītāju Latvijā un uzliktu simbolisku zāļu vainagu govij Pogai, kura togad bija devusi 14 tonnu un 538 kilogramu lielu piena izslaukumu.

Bet arī tik veiksmīgi saimniekojot, aizvadītajos gados bija jāmeklē jaunas iespējas, kā saimniecībai pastāvēt. Ločmeļi izveidoja Steika skoliņu, kurā tagad apgūt īsta steika gatavošanas noslēpumus brauc ne vien Latvijas gardēži, bet grupas pat no ASV un Japānas. „Īstais steiks sākas ar vērsīšu audzēšanu,” saka saimniece. Steika degustācijas pasākumā tuvējā Dikļu pilī to atzinis arī restorāna šefpavārs Valters Zirdziņš: „Mazdzērvītes” audzētā lielopa gaļa patiesi ir viena no labākajām Latvijā”.

Un tad jau ceļš ved arī uz Dikļu pili, kas atrodas skaistā un vēsturiski nozīmīgā vietā. Dikļos 1818. gadā pirmo reizi tika spēlēta luga latviešu valodā – muižas kalpotāja Jāņa Peitāna tulkojtie Šillera „Laupītāji” un 1864. gadā muižas mācītājs Juris Neikens sarīkoja pirmos latviešu Dziesmu svētkus.

Dikļu muiža ir sens fon der Pālenu dzimtas īpašums, un pils pamatos iekaltais gada skaitlis 1423 vēsta par muižas vēstures pirmsākumiem. Tagadējā neobaroka stila Dikļu pils ēka tika uzbūvēta vēlāk – 1896. gadā, kad tā piederēja baronam Paulam fon Volfam. Pēc agrārās reformas, 1919. gadā, Dikļu muiža tika piešķirta Valmieras apriņķa valdei, kas muižā iekārtoja bērnu patversmi, bet vēlāk pilī darbojās sanatorija.

Pils restaurācija tika sākta 2002. un pabeigta 2003. gadā, respektējot visu senatnīgo – no pagraba līdz pat bēniņiem. Restaurācijas gaitā tika atjaunota pils ēkas arhitektoniskā simetrija, koka apdares elementi griestos, sienu paneļos, kā arī logi, durvis, parketa grīda, vestibila kāpnes un citas detaļas. Pils ir ievērojama arī ar ļoti īpašu un greznu vairāk nekā divdesmit kamīnu un krāšņu kolekciju, kas tika izveidota restaurācijas gaitā.

Tagad Dikļu pilī iekārtota četrzvaigžņu viesnīca ar 26 divvieģīgam istabām pilī, 13 numuriem klēfī un trīs luksusa numuriem: Mednieka, Prezidenta un Līgavas.

Tālākais ceļš ved uz Zilo kalnu – tautas teiksmu apvītu un dzejnieku apdziedātu virsotni (127 m vjl.) apmēram 12 km no Valmieras. Šis it kā zilā miglā fītais kalns atrodas purvaina līdzenuma vidū. Senlatvijas laikos Zilā kalna pakājē esot bijusi svētā birzs, svētīca un varoņu kapenes, kurās, kā vēsta teika, atdusējies slavenais Latviešu Indriķa hronikā pieminētais varonis Imants. Senlatviešu kultā piekopēji, nepieņemdami oficiālo ticību, Zilajā kalnā pulcējušies pat vēl 18. gs. Ar Zilo kalnu bieži saista tautas leģendārās Zilākalna Martas vārdu, jo netālu ir dziedniecības mājas vieta.

Vēl maza ekskursija pa Valmieru un Guntas Ziemanes daiļdārza apskate. Privātmājas pagalmā zaļš miers. Skaisti košumkrūmi un puķes. Un pat ne sīkākās nezāļlītes.

Paldies pagasta pārvaldei par autobusu. Paldies ekskursijas organizatorēm Ilonai Gisičai un Līgai Caunei par gūtiem jauniem iespaidiem un jaunām iecerēm.

6. augustā Suntažu estrādē notika Bērības svētki. Šo svētku būtība ir ģimenes stiprināšana. Svētkos teiktie novēlējumi

Suntažu dāru kopēji iepazīst Valmieras novadu

Mīļie un sirsnīgie Bērības svētki

Jauniešu dienās Ogrē

liek vecākiem pārdomāt un apzināties savu lielo atbildību bērnu un sabiedrības priekšā, uzsverot arī kūmu lomu jaunā cilvēka audzināšanā.

Ar mīļumu un sirsnību 17 mazos gaviļņiekus sagaidīja un pasākumu vadīja leļļu teātra aktrise Dzintra Duka Maisaka. Tika sveikti vecāki un vecvecāki. Krustvecāki savu krustbērnu izšūpināja tradicionālajās svētku šūpolēs un aizrautīgi veica dažādus radošos uzdevumus. Katram bērnam kā atmiņa par šo dienu tika pasniegta dāvana.

Bērības svētki nereti paliek par vienu no visu laiku mīļākajām un jaukākajām bērības atmiņām.

Par mīļajiem un ģimeniski siltajiem svētkiem vecāku un krustvecāku sirsnīgs paldies kultūras nama Dzidrai un Aigai.

13. augustā Ogrē norisinājās Ogres novada jauniešu dienas. Arī mēs Suntažu aktīvie jaunieši piedalījāmies ar savu atrakciju. Mēs vadījām sumo cīņas. Tas bija ļoti aizraujoši, jo bija daudz jauniešu un bērnu, kas aktīvi piedalījās. Vēl šīs dienas laikā jaunieši varēja vērot karatē paraugdemonstrējumus, kāpt klinšu sienā, atklāt savas muzikālās doļības radošajā darbnīcā, skatīties Jura Podnieka dokumentālo filmu "Vai viegli būt jaunam?", kā arī klausīties jauno grupu koncertu. Ar Ogres novada jauniešu domi atkal sanāca lieliski sadarboties, paldies viņiem par šo lielisko iespēju parādīt ko var Suntažu jaunieši. //Teksts: Krija Šcerbīnska/

20. augustā koris „Suntaži” bija to 8000 dziedātāju pulkā, kurī Mežaparka estrādē piedalījās Rīgas 810 gadu jubilejas svinībām veltītajā svētku lielkoncertā "Meistars. Dziesma. Leģenda." Tā bija vienreizēja iespēja piedalīties tik monumentālā un krāšņā muzikālā skatuviskā un vēsturiskā notikumā, kurā 90 gadu jubilejā tika sveikti arī populārie diriģenti, kora mākslas leģendas – brāļi Imants un Gido Kokari.

Materiālus apkopoja Benita Trasūne

TĀDI BIJA LAIKI, UN TĀ BIJA JĀDŽĪVO

Jūlija nogale Ivaram Celmiņam šovasar bija tāds rosīgs laiks. Ceļojošais karogs mājas pagalmā ar vērstu simboliku un gada skaitli 1958. vēsta par nupat aizvadīto ikgadējo Lauksaimniecības akadēmijas kursabiedru salidojumu, kas šogad notika tepat – „Aizupēs”.

Aizritējusi arī nesenā tikšanās ar bijušajiem darba kolēģiem – kolhozu priekšsēdētājiem - Jūlija Beļavnieka sarakstītās grāmatas par Madlienu „... bet tā bija” atvēršanas svētkos.

75. dzimšanas dienu sagaidot, Ivaram Celmiņam ir patiesi daudz ko atcerēties.

Esmu dzimis Rīgā. Kā padomju laikos teica – strādnieku ģimenē. Tēvs strādāja vagonu rūpnīcā. Toreiz tā saucās „Vairogs”. Māte bija šuvēja. Individuāli strādāja.

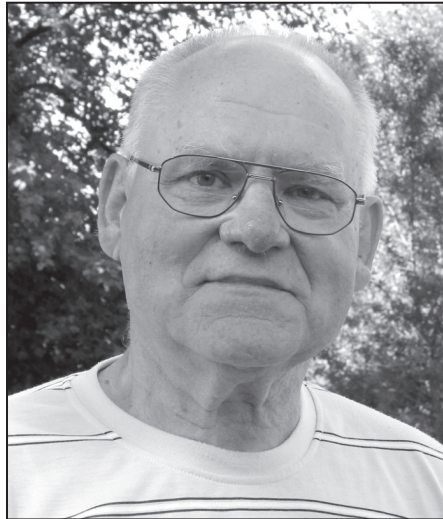
Mani pirmie 7 dzīves gadi pagāja Klijānu ielā. Pie Gaisa filtra. Tas bija jauks laiks. Mēs visi bijām kopā. Vēl ģimenē bija vecāmāte – mātes māte. Tā bija arī galvenā manis uzpasētāja, jo māte strādāja. Un tā es tur augu.

Vācu laikā krusttēvs aizbrauca uz Vāciju, un mēs pārgājām dzīvot uz viņa māju Rīgā.

1945. gadā arestēja manu tēvu kā politiski neuzticamu. Tajā laikā viņš mēdza daudz runāt. Necieta komunistus, kuri visur izlīmēja savas skrejlapas un solījumus. Mainījās laiki. Ienāca padomju armija. Kāds bija nosūdzējis, un viņu arestēja. Tad mums sākās jau citāda dzīve.

Tas bija drūms laiks. Atceros, ka mēs braucām pa cietumiem. Tur tādi saraksti bija – vai tai cietumā ir. Tur katrs mēģināja savējam kādu paciņu nodot. Skati bija traki. Rindas garas. Pārsvārā sievietes ar bērniem. Citai pateica, ka te nav vairs. Tad iedomājās to jaunāko. Raudāja pie tiem mūriem. Mēs atradām. Pirmās 18 dienas tēvs bija nosēdējis čekas pagrabos. Pēc tam uz Centrālcietumu pārsūtīts.

Tie, kas ienāca kopā ar armiju, gribēja mūsu māju dabūt savā īpašumā. No mājas mūs, visādi draudot, faktiski izdzina laukā. Atceros tādu gadījumu, kad viņi vienkārši ienāca mājā un aizslēdza mums visas istabas. Man vienā istabā bija palikusi skolas soma ar visām grāmatām. Mamma traki raudāja un kļiedza, ka bērnam rīt jāiet uz skolu, bet nav nevienas grāmatas. Nekā vairs nav. Tad atslēdza to istabu vaļā un grāmatu somu izņēma. Pie sienas karājās mamma šūtā kleita vienai kundzei. To neatļāva ņemt. Draudēja mums, ka aizsūtīs turpat, kur tēvu. Mamma no tā ļoti baidījās. Ko viņa darīs tur ar mazu

bērnu un vecomāti.

Un tad mēs sameklējām mazu 2 istabu dzīvokli pie Grīziņkalna. Mūs pārveda mamma jaunības dienu paziņa ar fūrmani. Cik nu tā manība bija. Ar kādiem 2 braucieniem bijām jaunajā dzīves vietā. Tur tad pagāja arī mani studiju gadi, kamēr aizgāju strādāt atbilstoši savai profesijai uz laukiem.

Sāku mācības 7 gadīgā pamatskolā pēdējā vācu gadā. Mani mamma tā bija sagatavojusi, ka 1. klasē mani noturēja tikai 2 nedēļas. Es traucēju bērniem mācīšanos, jo skolotāja mācīja burtus, bet es pilnā balsī lasīju vārdus. Direktors mūs ar mammu uzaicināja. Viņš paņēma no plaukta kādu Konversācijas vārdnīcas sējumu. Es tekoši lasīju. Reizrēķinu zināju. Direktors teica: „Celmiņa kundze, mēs nevaram Jūsu dēlu 1. klasē paturēt. Viņš traucē visiem citiem.” Un tā mani iecēla 2. klasē. Tāds tas sākums bija.

Pēc pamatskolas 4 gadus mācījies Rīgas 1. vidusskolā. Tagad tā ir slavenā 1. ģimnāzija. Tolaik skolai specializācijas nebija. Es aizgāju uz vidusskolu nezinot, kura ir laba skola. Mamma arī nezināja. Tēva nebija. Es aizgāju saviem pamatskolas puikām līdzi. Tā es tai vidusskolā nokļuvu. Mācījāties 44 vienā klasē. Bija 4 paralēlklases. Toreiz tā bija puīšu ģimnāzija. Meitenes ienāca 8. klasē tad, kad mēs jau bijām 11. klasē. Protams, mēs skrējām pie viņām lejā, jaunāko klašu zēni to nevarēja atļauties. Tā tas bija.

Liels zēnu kolektīvs. Jākaujas bija. 9. klasē sāku regulāri iet uz boksa treniņiem. Tad man nekas vairs nedraudēja. Līdz tam mani diezgan nerroja vecākie zēni, jo es klasē visur biju jaunākais.

Skolotāji man atstājuši vislabākās atmiņas. Mani skolotāji bija savas profesijas meistari.

Kad stājos augstskolā, vienu brīdi par humāno medicīnu domāju, bet tajā gadā konkurss bija 13 uz vietu. Es tā kā nobijos. Man patika arī bioloģija un dzīvnieki. Aizgāju uz veterināro medicīnu. Turpat Rīgā tolaik bija Lauksaimniecības akadēmija.

Pēc akadēmijas man ministrs Rīgā iedeva pavēli, ka esmu iecelts par mākslīgās apsēklošanas stacijas direktoru, un aizsūtīja uz Jēkabpils rajona Seci.

Man gribētos teikt, ka man tā priekšniekošana jau bija asinīs. Es dikti mīlēju būt par organizatoru un priekšnieku.

Man jau pamatskolā patika fizikultūras stundās ziņot ierindas priekšā, kas ieradušies. Patika, kad es tā varēju tur priekšā grozīties. Kaut kā man tāda tendence bija.

Pēckara gados vienu brīdi bija pašvaka mums tā dzīve. Mamma nevarēja nekur nopelnīt, jo nekādu pasūtījumu kleitām nebija. Ja nu kāda atnesa kaut ko pārtaisīt, tad arī samaksa tur nekāda nebija. Un tad mēs ar vecomāti sākām darboties Vidzemes tirgū.

Mums no karfītēm drusku maize palika pāri. Mamma atveda no laukiem taukus. Tos uzsmērējām Ģimenes dārziņā bija loki. Tos sagrieza pa virsu. Salikām uz šķīvja. Vecāmāte stāvēja un tirgoja. Darba cilvēki nopirka. Uz bufeti gāja iedzert, tie nopirka. Mums vakarā kāda maza naudiņa tika. Otrā rītā gājām atkal. Tad vecāmāte bija paņēmusi tādu kukuļa galiņu līdzi. Man. Citādi es visu laiku dienā prasu ēst un kādu daļu pārdodamās preces apēdu.

Mans uzdevums bija no rīta pirms skolas aiziet uz Vidzemes tirgu un „ieskriet vietu”. Vārtus 7.00 taisīja vaļā. Tur bija liels pūlis aiz vārtiem tirgot gribētāju. Jāskrien bija iekšā paviljonā un jāaizņem vieta. Pirmās dienas es ieskrēju. Nāk mamma, saģērbušās resnu resnās, lai tirgū pa dienu nesaltu, tās tik spiežas un pagrūž mani un pagrūž. Vecāmāte atnāk ar savām pendelēm, bet es jau stāvu divām tantēm aiz muguras. Un cauri – vietas nav. Nākamās dienās to iešanu atkārtojām. Un tad es skrēju un uzmetos uz galda ar vēderu. Ar rokām iekrampējos letē un turējos. Un gluži aiz drēbēm svešu bērnu nost pārējās tirgotājas nerāva. Tā es iekrampējies turējos, kamēr vecāmāte atnāca. Tad rāpos no galda nost. Tā mana guļasvieta viņai bija tirdzniecības vieta. Man gadi 9 – 10 tolaik bija. Man no tā laika arī tirdzniecība asinīs.

Un tā pamazām tā tirgošanās apauga. Kāds šo to atnesa no

TĀDI BIJA LAIKI, UN TĀ BIJA JĀDŽĪVO

rūpnīcām. Cukuru un vēl kādas be-ramas lietas. Tās tad vecāmāte ar glāzēm tirgoja. Tādā veidā kaut kā varējām attapties un katru mēnesi arī aizsūtīt paku papum uz Sibīriju.

Paps bija Nižņijtagilā, Sverdlovskas apgabalā. Kad atgriezās, teica, ka mēs ar tām pakām viņam dzīvību esam izvilkuši, jo miruši tur ļoti daudzi. Galvenais viņa darbs tur bija mežu zāģēt. Lielos ciedru kokus ar parasto šķērszāģi 2 vīriem velkot.

Pēc atgriešanās no Sibīrijas viņam bija noliegts dzīvot Rīgā. Bija jāmeklē dzīves vieta vismaz 30 km attālumā. Tā paps aizgāja uz Ogrī. Strādāja kombinātā un par labu darbu tika rajona darba pirmindnieku goda plāksnē, kas bija izlikta Ogres skvērā pie aptiekas. Kaut kā tie licēji nebija viņa biogrāfiju izlasījuši.

Kad mums bija bads, pirms tās tirdzniecības uzsākšanas, mums bija dārga Kuzņecova porcelāna servīze. Noklājām Centrāltirgū divieļņi uz bruģa un izlikām. Nāca garām, sevišķi iebrucējas, un gribēja tos smukos traukus nopirkt. Bet vecaimātei bija žēl, un viņa dārgi prasīja. Un tā nepārdeva. Tā mēs nostaigājām kādu nedēļu, jo mājās nekā ēdama nebija. Mamma visas kleitas pārdeva. Mammai bija tāda lāde - zīda zeķes no Ulmaņlaikiem ar noirušiem valdziņiem. Vecāmāte aiznesa to bunti uz tirgu un iebrucējām iztirgoja. Bet to servīzi katru rītu pakojām uz tirgu un katru vakaru pakojām mājās ārā. Tā arī nepārdevām. Līdz šai dienai man tā servīze glabājas mājās.

Jēkabpilī nostrādāju kādus 3 gadus. Tas bija laiks, kad Latvijā tika ieviesta mākslīgā apsēklošana. Ar lielu atšķirību no citām - vecajām Eiropas valstīm. Hruščovs kaut kur ārzemēs bija redzējis, kā tas notiek. Mūsu ekonomisti ātri bija izrēķinājuši, ka tur, kur katrā fermā tiek turēti 1 - 2 bulļi, var izaudzēt 3 - 4 govus un gūt pienu valstij. Un jāpāriet mums arī uz mākslīgo apsēklošanu.

KadieradosSecē, manierādāja bijušās darbnīcas. Es biju viens ar samērā lielām telpām, un man bija jāsāk organizēt mākslīgā apsēklošana. Izstrādāju darbnīcām projektu. Uzsākām kūts būvi bulļiem, manēžas būvi. Iekārtojām laboratorijas telpas un citas telpas, kas nepieciešamas tāda rakstura uzņēmumiem - ciltslietu un apsēklošanas stacijām. Tā es nostrādāju kādu pusgadu.

Un tad iznāca pavēle - kolhozi uz riņķi kādi 3 tādi švaki bija, lai rajons tiktu no tiem vaļā, jāapvieno, jādibina sovhozs, jo sovhozs bija uz valsts rēķina. Un te būšot mehāniskās darbnīcas un

kantoris sovhozam. Man bija jāpāriet uz kādu ēku 8 kilometrus tālāk, kur bija bijis veterinārais iecirknis. Tā bija liela, skaista ēka, ko 30. gados kāds saimnieks bija uzbūvējis 20 govīm.

Es nevarēju pārdzīvot to, ka tur, kur pirms tam bija laktas un pneimatiskie āmuri, un virpas, ko MRS aizveda, es ietaisīju pa vidu mēslu ceļus un šo un to, kas vajadzīgs lopkopībai. Un pēc tam atgriezās un lika atpakaļ mehāniskās darbnīcas, jo tur izveidoja sovhoza centru. Zaudējums valstij toreiz bija 30 - 40 tūkstoši rubļu. Valsts bija apmaksājusi tās apsēklošanas stacijas būvi.

To es šausmīgi pārdzīvoju. Es biju gatavs, ja varētu, pat Hruščovam rakstīt. „Kā tā var!? Kā var tērēt tūkstošus, neparedzot, kas notiks pēc pusgada?” Toreiz galvā bija tāda taisnības izjūta. Ka jābūt ekonomiski paredzamam utt. Pēc tam es dzīvē esmu redzējis, kā miljonus aizlaiž un nekas nenotiek... Bet pirmo savu vilšanos atceros.

Tai iecirknī uzbūvējām kūti. Mums bija kādi 10 vai vairāk bulļi. Tika ņemtas spermas. Smalkāk sakot - bioprodukts. Jāapgādā ar to spermu bija 52 kolhozi. Ārzemēs, mēs jau zinājām, to dara veterinārārsti. Ar vieglajām mašīnām brauc un sēklo govus, kā tas tagad pie mums arī notiek.

Toreiz veda ar satiksmes autobusiem. Mums bija uztaisi tādi resni bunduļi, kuriem bija nopakota siena ar kaut kādu pakojamo materiālu, vāks, un tad palika iekšā tāda tukša telpa, kurā ielika penicilīna pudelīti ar to spermu un iebēra apkārt ledu. Tagad, protams, ir dziļā saldēšana. Ar slāpekli. Līdz 170 - 190 grādiem. Bet toreiz saskaldīja ledu no upes. Vēlāk to ledu ar skaidām apbēra. Visi zināja, kas tur tiek vests. Bērniem iestāstīja, ka ved mazos bulļiņus un telītes. Kasiere izlika no autobusa tos bunduļus ārā pieturā. Tur bija saraksts, pie kurām pieturām jāizliek. Sēklotājs ne vienmēr atbrauc prefī uz to laiku, kad tas autobuss gāja. lemesli bija dažādi: pirmkārt, lielākā daļa brauca ar zirgu. Otrkārt, ja brauc gar veikalu, arī var nokavēt autobusu. Rezultātā bērniem interesē, kādas tās telītes un bulļiņi ir. Taisa tos bunduļus vaļā. Ņem visu laukā - nekādu bulļiņu nav!

Citreiz aizved tos bunduļus garām tai vietai, kur bija jāsēklo. Pa pārmedējām braucām uz Jēkabpils autoostu, tur savācām visus no autobusiem savestos bunduļus atpakaļ.

Tā sākās Latvijā mākslīgā apsēklošana. Līdz ar to partijas komiteja deva rīkojumus kolhozu priekšsēdētājiem bulļus likvidēt, pa-

matojoties uz piena ieguvu utt. Kas to nedarīja, tam bija kāds rājiens. Tādā veidā ālavība iestājās un daudzas problēmas sākās.

Man vienmēr bija jāuzstājas partijas aktīvos vai sēdēs, kur sauca kolhozu priekšsēdētājus kopā. Jāstāsta: vienam kolhozam labi, otram tik ālavas govīs, trešajam tik. Tajā laikā bija modē arī tā, ka par kolhozu priekšsēdētājiem lika izbijušos armijas cilvēkus. Kādu kapteini, kādu majoru. Uzticamus partijas biedrus - tosielika par priekšsēdētājiem. Un viens šāds cilvēks, aizbraucis mājā no tādas sanāksmes, pasauc zootehniķi un vetārstu un devis priekšā tā: man rajonā teica, ka mums ir 50 ālavas govīs. Kaimiņu kolhozam nav tik daudz. Direktors teica, ka vienas govīs apsēklošana prasa 15 - 20 minūtes. Viņš sareizina tās 50 govīs ar tām minūtēm un saka - pusotru nedēļu es jums dodu laiku. Lai visas govīs būtu apsēklotas. Un, ja nebūs, tad rēķinieties ar to, ka par sabotāžu padomju valstī jūs tiksiet arestēti.

Tie pārbijušie zvanija man uz rajonu. Man bija jābrauc skafīties. Parunāju, kā tas ir. Tad gāju pie priekšsēdētāja un sāku viņam skaidrot ābeci. Ka nevar tā, kā viņam ienāk prātā. Viņš palika domīgs.

Citreiz aizbraucu ciemos pie tāda laba saimnieka. Viņam tur kādas govīs. Dzeram šņabi. Viņš saka: „Zini, man sēklotājs būs govi sēklot.” Atbrauca tas ar zirgu. Govs piesieta. Saimnieks iziet prefī un palīdz. Sēklotājs iedod papīru, ka ar tādu bulli no ciltslietu stacijas apsēklot, un aizbrauc. Saimnieks skatās pa logu: „Prom ir!” Es saku: „Nu un kas, lai brauc!” Šis: „Traks neesi! Šitam muļķim ticēt!” Šis meklē apaušus, liks govij kaklā un vedīs pie kaimiņa bulļa, kas tur izaudzis krūmmalā. „Lai tur ir droši! Es to govi ālavās neatstāšu.”

Viņš aizved arī. Un nu tā telīte ir no tā krūmu bulļa, bet papīrs no šķirnes bulļa.

Mums bija jāriņķo kursi. Saaicināti zootehniķi, vetārsti un lasīju. Par anatomiju drusku, par fizioloģiju. Par tādiem elementāriem jautājumiem, kuri saistīti ar to sēklošanu.

Contingents, ko kolhozi atsūtīja, bija dažāds. Cits priekšsēdētājs bija saprāfīgs un atsūtīja kādu feldšeri, vetārstu vai veterināro sanitāru, vai vismaz ilggadīgu slaucēju. Bet reiz atsūtīts tāds onkulis ap 60 gadi tādām smaga darba cilvēka rokām. Saku: „Ko tad visu mūžu darījāt?” „Es būvbrigādē. Visu laiku būvbrigādē.” „Un kā tad vecumā tā pārdomājāt pārorientēties uz lopkopību?” „Tad ne jau es! Priekšsēdētājs teica: Jāni, redzi, ziemā mums nav tagad daudz ko celt. Tur uz

TĀDI BIJA LAIKI, UN TĀ BIJA JĀDŽĪVO

tiem kursiem jābrauc. Tu brauc uz tiem kursiem, un tad jau nu pavasarī atkal redzēs."

Nu Jānis atsūfīts par sēklotāju. Un tagad, teiksim, rajons spiedīs nākamos mēnešos tos bulļus likvidēt, un Jānim rokās būs visa apsēklošana vai neapsēklošana. Apņēmsānās vai neapņēmsānās.

Tāda bija pieeja. Tāds bija sākums. Mēs tālu tolaik stāvējām no Eiropas un Eiropas sasniegumiem.

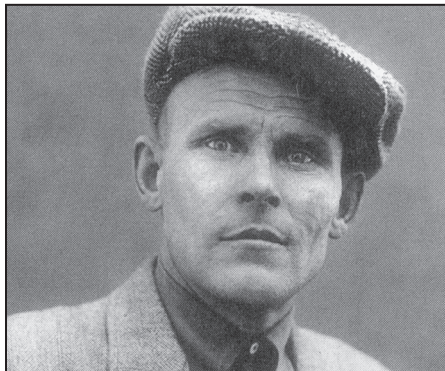
No Jēkabpils es biju Valmierā. Man sieva bija veterinārārste, mums vajadzēja divas darbavietas vienā vietā. Tā mēs sākām strādāt Valmieras gaļas kombinātā. Tur mani ielika par priekšskautuves bāzes vadītāju. Tādi vadītāji bija kādi 3, kuri nāca aiz direktora un direktora vietnieka.

Nu tur bija drausmīgi. Gada beigāspieņēmāmdzīvniekus līdz 1 nakī. Toreiz nebija nekāda grafika. Lēmums bija: laist iekšā pa vārtiem katru, ko atveda, jo tas, kas pa kombināta vārtiem iekšā, tas iegāja valsts plānā. Un plāns kolhoziem un sovhoziem bija obligāti jāizpilda. Un tādā veidā mums bija bez pārtraukuma jāpieņem. Tai pašā laikā kautuves jauda bija ierobežota. Viņi nespēja tur nokaut, ko ievēdām. Sadzīti lielos pūļos, lopi sprāga. Barības arī nebija. Bija gadījumi, kad pa 1000 cūkām un 600 liellopiem bija iekšā. Bija tādi aizgaldi un aploki. Nu tā viss tur notika. Tā es tur cīnījos. Tas bija smags darbs.

No turienes mani pierunāja iet uz kaimiņu kolhozu – „Kauguriēšiem”. Uzreiz dzīvokli deva. Tas bija tāds laiks, kad es nostrādāju kādus 10 gadus savā profesijā - par vetārstu kolhozā.

Fiziski darbs man nešķīta smags, bet biju vienīgais vetārst kolhozā. Un sestdiena vai svētdiena, vecgads vai jaungads zvana no fermas, ka ir jābrauc kaut kur palīdzību sniegt.

Ar zvanīšanu arī tajos laikos bija interesanti. Telefona mājās nav. Jāiet kādu kilometru līdz kaimiņam. Govs tāda jocīga ir. Nu varbūt paliek labāk, bet – drošs paliek drošs – jāiet piezvanīt vetārstam. Bet pa dienu jau neies. Pa dienu jāravē bietes. Tad, kad beidz bietes ravēt, tad aiziet uz to kaimiņu māju. Jāpiezvana vetārstam. Bet kolhozs mums tāds pagarš. Tā ferma varbūt 7 – 8 km tālu. Un tev jākāpj zirgā. Cita transportlīdzekļa jau man nebija. Un ar ratiem – ar līnijdrošku jābrauc to govī apskatīt. Bet govij kaut kādas spazmas varbūt bijušas. Pārgājušas. Nolieku sienu priekšā. Ēd. „Vai dieniņ, dakterīt, man viņa neēda. No jūsu rokas redzat, kā ēd. Jums laikam ir kādi vārdi.” Nu un man atkal

Tēvs pēc atgriešanās no Sibīrijas. Šis foto bija darba pirmindnieku goda plāksnē Ogrē.

atpakaļceļš. Ar to bija jāreķinās. Visas svētdienas. Nu tādi bija 10 gadi.

Tajā pašā kolhozā, kurā strādāju par vetārstu, mani sāka baksīt uz kolhoza priekšsēdētāja darbu. Piedāvāja labu kolhozu – „Vaidava”, kas uz Rīgas pusi. Es vienmēr gribēju uz Rīgas pusi, jo vecāki Rīgā. Viņi paliks vecāki, un pie viņiem ir jābūt. Vairāk un biežāk būs jābūt.

Es pateicu, ka neiešu uz citu kolhozu. Atkrafījos. Teicu, ja kādreiz vajadzēs tai kolhozā, kurā strādāju par vetārstu, tad būšu ar mieru.

Un tā arī notika. Pēc kāda gada priekšsēdētājs aizgāja pensijā. Kamēr viņš dzīvoja pa sanatorijām, slimnīcām, biju vietnieks, pēc tam kādus 2 gadus priekšsēdētājs.

Pusgadu jau biju izgājis lauksaimniecības vadītāju kursus Lauksaimniecības akadēmijā, kas nu jau atradās Jelgavā. Mums bija zināšākie akadēmijas pasniedzēji – katedru vadītāji, profesori. Tādā veidā toreiz gatavoja priekšnieka amatam. Pa tiem diviem gadiem kolhozu pacēlu. Ekonomiku nostādīju. Man pat pirmo ordeni piešķīra. Ieviesu broileru audzēšanu. Tie bija ļoti rentabli tai laikā. Aizbraucu uz Ķekavu. Tur bija tādas vasaras mītnes. Es tās tur nomēriju. Ar centimetru mēru. Atbraucu uz savām mājām. Paņēmu būvbrigadierī, un no šāļiem un papes tādas garas mītnes – līdz 80 m – uzslējām. Tas viss deva lielus ienākumus.

Tad notika kolhozu apvienošana. Mēs bijām 2 kolhozi. Abi plēsās savā starpā. Un tā neievēlēja nevienu no mums. Atveda svešu. Jā, tas būs īstais. Svešs vienmēr labāks.

Mani negribēja laist prom no Valmieras. Piedāvāja strādāt Valmieras sovhozā par direktoru un māju, bet man gribējās uz Rīgas pusi. Pie vecākiem tuvāk.

Un tad jau bija no Ogres klāt. Pirmā sekretāre Resne man zvanīja. Biju aizgājis pie sava pirmā sekretāra. Viņš vēl gribēja mani pierunāt pa-

likt Valmierā. Nakī jau 2 bija, kamēr mēs tur tērzejām. Gāju prom. Teicu, ka nē. Tad viņš saka: „Jāceļ telefons. Resne teica, lai zvanot vienalga, cikos nakī šķirsīties, par rezultātu.” Un viņš piezvanīja. Kādā trešajā dienā Resne atsūfīja lauksaimniecības pārvaldes priekšnieku Vaivodu. Un tā es atbraucu uz „Juglas ziedu”.

Tur sasauca sapulci. To priekšsēdētāju atlaida, mani iecēla. Tā jau tur viss bija sagatavots.

„Juglas ziedā” ieviesu broileru audzēšanu, taras kastītes naglojām. Zāģējām dēļus un naglojām kastītes priekš odekolona rūpnīcas Rīgā. Tulpes izaudzējām vienā šķūnī. Salikām lampas un sildītājus un no tulpu sīpoliem uz 8. martu izplaucējām tulpes. Atbrauca pakaļ autobuss no Ogres trikotāžas kombināta. Viņiem tur 5000 sievietes strādāja. Aizgāja tur visas mūsu tulpes. Čehos. Katrai.

Augsti paceltu kolhozu jau nepaceltu ar tulpēm un kastītēm, bet tā ka kolhozs bija drusku palaists, tad kāpums bija liels.

Mums bija piemaksas speciālistiem. Varēja saņemt gada beigās, ja visi tie rādītāji izpildīti un pārpildīti. Arī pieaugumi visādi. Ja ražas labas un ekonomiskie rādītāji augsti, tad līdz 6 mēnešalgām varēja saņemt prēmijā.

Tad „Juglas ziedu” apvienoja ar Ikšķili, un Trapiņš tur palika. Viņš bija ilgāk nostrādājis, es tikai 2 gadus un domāju: piķis rāvis! Nav ko!

Nu es biju brīvs cilvēks. Darba nav, bet kreņķis jau bija. Tai apstākļi, ka tie plāni, kas man bija saplānoti uz priekšu darīt, nevienam nu vairs nebija vajadzīgi. Jo katrs vadītājs jau nāk ar savu plānu vai bez plāna, bet tikai ne ar to, kas bijis iepriekš.

Ivars Otomārs Celmiņš un viņa kundze Māriete Celmiņa darba kabinetā Suntažu kolhozā
Foto no personīgā arhīva

/Turpinājums nākamajā numurā/

Ivara Celmiņa stāstījumu uzrakstīja
Benita Trasūne

JAUNAIS (MĀCĪBU) GADS MĀKSLAS STUDIJĀ

Suntažu mākslasstudija jauno mācību sezonu uzsāks ar dažiem patīkamiem pārsteigumiem. Beidzot esam tikuši pie siltā ūdens un arī veseliem trim ūdenskrāniem, kur šo jaukumu izbaudīt – roku saldēšana un grūstīšanas pie vienīgā ūdens avota paliks pagātnē!

Jau augusta pirmajās dienās rosība atsākās mūsu vistālākajā darba telpā otrpus pagrabam gaitenim. Pavasarī šķīroties, rīkojām tur nelielu talku un čaklie audzēkņi ar lielu prieku noplēsa vecāstapetes. "Pospīšanas darbus" augustā turpināja skolotājas Gunta un Māra, un prasmīgais palīgs Betija, kuras ne tikai pabeidza plēst, kas plēšams, bet šo to pat izlauza, sadauzīja un tad centās nolīdzināt, nokrāsot... Varbūt visu neizdosies pabeigt tieši līdz 1. septembrim, bet visādā ziņā ir dzimusi skaista vīzija par šīs telpas nākotni.

Augustā kārtojām arī darbus "zaļās prakses" izstādei. Šogad jūnija beigās 16 mākslas skolas audzēkņi no Suntažiem apvienojās ar 16 Ķeguma bērniem un kopīgi devās zīmēšanas un gleznošanas plenērā tepat netālaļā Rembatē. Vieta bija lieliska – pietiekami plaša dzīves telpa Rembates pamatskolas internāta telpās un izcili gleznieciska, toņiem bagāta vide ap to. Īsts ieguvums izrādījās tuvējās "Vecdzilnu" mājas, kuras mēs iesaucām par "opja māju" – paldies laipnajiem saimniekiem! Tik daudz kas vēl palika tur noskatīts un neiemūžināts mūsu bildēs, ka varētu pietikt vēl pāris gadiem. Ik vakaru likām pie sienas dienas skaistākos darbus un prakses beigās uzrīkojām ekspresizstādi pie Rembates pamatskolas. Uz 1. septembri mūsu labākie darbi būs izstādīti gan Suntažu vidusskolā, gan Ogres Mākslas skolā.

Šoruden noteikti atvedīsim uz Suntažiem parādīt arī šī gada mākslas skolas diplomdarbus – tur būs gan suntažnieku darbi, gan citu absolventu veikums. Izstāde plānota uz oktobri Suntažu kultūras namā.

Bet turpmākās izstādes – tas jau būs atkarīgs no tiem audzēkņiem, kas šogad nāks uz nodarbībām un radīs izstāžu cienīgus darbus! Tādēļ 1.septembrī līdz pl.13 studijas telpās varēs pieteikties un aizpildīt iesniegumus. Ņemsim prefī visus - gan 5-6 gadniekus, gan visu klašu skolniekus, kas patiešām grib radoši darboties. Var izvēlēties - nākt uz vienu vai uz divām nodarbībām nedēļā. Arī bijušie audzēkņi tiek laipni gaidīti. Nodarbību dienas paliek tās pašas: otrdienas, ceturtdienas, piektdienas.

Nedaudz mainīsies nodarbību apmaksas kārtība. Maksa par nodarbību būs 1,50 Ls un sarēķināsim, cik reizes mēnesī ir būs. Piemēram, ja apmeklētās 8 nodarbības, tie būs 12 Ls, bet, ja tikai 6, tad 9 Ls utt. Cerams, ka tā būs ērtāk un skaidrāk, jo nebūs vairs jānes ārsta zīmes vai jāskaidrojas, kāpēc pilna maksa ir par mēnešiem, kad iekrīt brīvlaiks, un ko darīt, ja plosījies milzu aukstums. Saglabāsim atlaides tiem bērniem, kuri nāk no vienas ģimenes divi vai vairāki. Sīkāka informācija interesentiem uz vietas.

2. septembrī vajadzētu būt gatavam nodarbību sarakstam – pulciņnieki varētu nonākt studijā un to uzzināt, tikko beidzas stundas, ap pl. 12-14. Mākslas skolai ap pl. 14 (atkarīgs no tā, cikos kurai klasei beigsies stundas, bet atnāciet noteikti) – atvadas no vecā gada (liecības, prakses foto) un jaunā iesākums (stundu saraksts, pārrunas, pārdomas utml.).

Nodarbības sāksim ar 6.septembri.

Teksts un foto Māra Mārtiņjāne-Kaše

Malka sadegs, bet māksla paliks! Sk.Gunta ar 1. un 2.kursu

4.kursam šī ir pēdējā obligātā prakse. Turpmākās – tikai brīvprātīgas!

Tālā kakta brīnumainās pārvērtības... /Gunta un Māra/

BŪVVALDES ZIŅOJUMS

Par saņemtajiem būvniecības iesniegumiem - uzskaites kartēm būvniecībai Suntažu pagastā jūlija mēnesī.

14.07.2011.g. ~ Juris Krūze dzīvojamā māja un saimniecības ēka nekustamajā īpašumā "Rožupītes".

Atbalsīti būvniecības ieceri un izsniegt plānošanas un arhitektūras uzdevumu.

PASĀKUMI SUNTAŽU KULTŪRAS NAMĀ SEPTEMBRĪ, OKTOBRĪ

1.09. pl. 21⁰⁰ estrādē latviešu **KINO PUNKTS** jaunā sezona - multfilmu seanss. Ieeja 1 santīms!

12.09. pl. 18⁰⁰ **DZEJAS DIENAS SUNTAŽOS** pasākums. Jūs gaida interesanta tikšanās un jauka dzejas novakare.

14.09. Aicinu pagasta **pensionārus doties ekskursijā** - Carnikavas nēģi, privātā vīna darītava, Ungurpils netradicionālo ogulāju dārzs, podnieku darbnīca, Limbaži. Izbraukšana pl. 8⁰⁰. Lūdzu pieteikties - Dzidra, tel. 29217856.

1.10. RUDENS TIRGUS estrādes parkā. Tirgošanās pēc vispārējiem tirgus noteikumiem. Informācija kultūras namā.

1.10. pl. 21⁰⁰ kultūras namā **RUDENS BALLE** - galdiņu vakars kopā ar šlāgergrupu JŪRKANT. Galdiņu pieteikšana līdz 27.septembrim, cena Ls 5.-

Septembrī novāksim ražu, aparsim zemi un **PAŠDARBĪBAS KOLEKTĪVU DARBĪBU atsāksim 7. oktobrī** septiņos vakarā. Uz tikšanos!

Visus, kam interesē orientēšanās sports vai tūrisms, lūdzu pieteikties kultūras namā līdz 6.septembrim.

AICINĀM VISOS KULTŪRAS NAMA KOLEKTĪVOS JAUNUS DALĪBNIEKUS.

Vienmēr var vēlēties labāk.
Vienmēr var izdoties sliktāk.
Tas jokdaris, kas to kārtō,
Nekad neko nesaskaņō.
Pie viņa ar kukuli nevar.
Viņš nešķiro asaras, smaidus
Viņš vienīgi atzīst un ciena tos -
Kurī nenobaidās.

/O. Skuja/

**SVEICAM
VISUS AUGUSTA JUBILĀRUS,
bet jo īpaši
85 gados
Melīnu Mildu Pakalni**

SLUDINĀJUMI

**9. septembrī plkst.19⁰⁰ Suntažu kultūras namā
NOTIKS TIKŠANAŠ AR IEVĒLĒTAJĒM DEPUTĀTIEM
JĀNI PETROVICU, JĀNI ADAMSONU, ILGU VECZIEDIŅU,
DZINTRU MOZULI, RĀIVI DZINĀRU,
KĀ ARĪ AR DEPUTĀTU KANDIDĀTIEM.**

Aicinām Suntažu iedzīvotājus uz tikšanos.

Sagatavojiet jautājumus deputātiem!

Turpināsim apspriest Suntažu iedzīvotāju aktuālos jautājumus.

Piedalīsies deju grupa "Rasa" no Ķeguma un Suntažu amatierteātris "Sauja"

Organizē biedrība "Suntalniece"

**Pārdodu 2 istabu dzīvokli Suntažos
mājā „Kraši”. Tel. 26402786**

PRIVĀTMĀJU ĪPAŠNIEKIEM!

Ja vēlaties savu māju pieveceļos izlikt visā pagastā vienādās (zaļš ar baltu) **māju nosaukumu zīmes**, lūdzam pieteikties pagastā un iemaksāt zīmes cenu līdz 15. septembrim. Tas darītu mūsu pagastu estētiski pievilcīgāku un mājas atpazīstamas.

MĀLPILS VIDUSSKOLAS NEKLĀTIENE

Tā ir iespēja apvienot mācības ar darbu.

Konsultācijas – mācību stundas notiek otrdienās, trešdienās un ceturtdienās no 1525-1900

ieskaīšu nedēļas

oktobrī no 17.-21.,
decembrī no 1.-9.

Aicina apgūt

pamatizglītības programmu

7.-9. klasēs un

vidējās izglītības programmu

10.-12. klasēs

Dokumentu iesniegšana

līdz 31. augustam no 8⁰⁰-15⁰⁰.

Pirmā tikšanās skolā

1. septembrī plkst. 15³⁰.

Informācijai:

Telefons: 67925340, mob. 28689674

e-pasts: vidusskola@malpils.lv

Biedrība „Montessori ABC” ielūdz 10.septembrī plkst.11⁰⁰

Suntažu kultūras namā

bērnus vecumā no 4 līdz 12 gadiem apmeklēt Montessori radošo darbnīcu

„Mākslai pa pēdām”

Darbnīcas laikā bērni varēs uzzināt interesantu informāciju par mākslas virzieniem un paši izmēģināt kaut ko radīt no dažādiem materiāliem.

Bērniem būs iespēja iejusties arī mākslas darbu ekspertu lomā un mēģināt atklāt mākslas darbu viltojumus.

Savukārt, mazākie bērni varēs izmēģināt krāsu tāfelīšu vingrinājumus un krāsu tonalitāšu spēli.

**Agnese Zviedre
mob. t. 29384040**

Tuvojas jaunais mācību gads.

**Suntažu sociālais centrs
pieņem iesniegumus pabalstam
mācību līdzekļu iegādei no trūcīgas
ģimenes statusa saņēmušām
ģimenēm,**

kurās ir 1 – 4 klašu skolēni.

Aicinām vecākus savlaicīgi iesniegt iesniegumus brīvpusdienu piešķiršanai skolniekiem.

Ogres novada domes saistošie noteikumi paredz brīvpusdienu piešķiršanu ģimenēm, kuras saņēmušas trūcīgas ģimenes statusu.

Informācija par trūcīgas ģimenes (personas) statusa noformēšanai nepieciešamiem dokumentiem atrodas pagasta pārvaldes uzgaidāmā telpā, kā arī pie sociālā darbinieka vai saņemama, zvanot pa telefonu **65037187, 26586088.**

**Sociālā centra vadītāja
T.Makarova**

Iespiests SIA "Tipogrāfija Ogrē", 5001, Ogrē, Brīvības ielā 31.

Suntažu pagasta laikraksts. Tirāža 500 eks. Reģistrācijas apliecība Nr. 1364.

Atbildīgā par izdevumu - Benita Trasūne. Tālrunis 65037998, 26113751, e - pasts: benita.trasune@apollo.lv

Avizē ievietoto fotogrāfiju autors un maketētājs - Andris Linde.